

แผนนวัตกรรม

การพัฒนาการอ่านออกเขียนได้ด้วยแบบฝึกทักษะ 5 ขั้นตอน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3

โรงเรียนบ้านเหล่าแค

สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุบลราชธานี เขต 1

1. ผู้จัดทำ นางสาวผกาวรรณ เวียงคำ
2. ชื่อนวัตกรรมการเรียนรู้ การพัฒนาการอ่านออกเขียนได้ด้วยแบบฝึกทักษะ 5 ขั้นตอน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3
3. ระยะเวลาดำเนินการ 200 วัน
4. แนวทางการคิดค้นนวัตกรรม

ในสภาวะปัจจุบัน การจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยของผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 โรงเรียนบ้านเหล่าแค ยังไม่บรรลุผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง จากประสบการณ์ที่ผ่านมา ผู้เรียนไม่สามารถอ่านออกเขียนได้ดีเท่าที่ควร และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยอยู่ในระดับพอใช้ คิดเป็นร้อยละ 62.5 ของนักเรียนทั้งหมด ทำให้คุณครูผู้สอนมีความสนใจที่จะแก้ปัญหาให้นักเรียนอ่านไม่ออกเขียนไม่คล่องและเพื่อเพิ่มทักษะการอ่านเขียนและผลสัมฤทธิ์ในการจัดการเรียนรู้รายวิชาภาษาไทยของผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 โรงเรียนบ้านเหล่าแค โดยใช้ชุดฝึกทักษะอ่านออกเขียนได้ 5 ขั้นตอน เพื่อพัฒนาให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 มีพัฒนาการ อ่านออกเขียนได้ เพื่อนำไปพัฒนาทักษะชีวิต การอ่านการเขียนนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 จึงเป็นการวางรากฐานที่มั่นคงของการศึกษาของชาติ โดยเฉพาะชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 ซึ่งเป็น วัยที่มีปัญหา ด้านการอ่านมากกว่าระดับชั้นอื่น เพราะอยู่ในช่วงวัยที่เริ่มพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียน ทักษะสองด้านนี้จะส่งเสริมให้เกิดทักษะการคิดวิเคราะห์ แยกแยะ ประยุกต์ใช้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อชีวิต

5. ประเภทของนวัตกรรม เป็นนวัตกรรมด้านสื่อและเทคโนโลยีการศึกษา ทั้งสื่อสิ่งพิมพ์และสื่ออิเล็กทรอนิกส์ รวมถึงแหล่งเรียนรู้ต่างๆ
6. หลักการและเหตุผล ความเป็นมา

การอ่านเป็นพื้นฐานที่สำคัญของการเรียนรู้และพัฒนาสติปัญญาของคนในสังคม การอ่านการเขียนทำให้เกิดการพัฒนาด้านสติปัญญา ความรู้ ความสามารถ พฤติกรรมและค่านิยมต่างๆรวมทั้งช่วยในการเปลี่ยนแปลง การดำเนินชีวิตพัฒนาไปสู่สิ่งที่ดีที่สุดในชีวิต การอ่านการเขียนจึงมีความสำคัญต่อมนุษย์อย่างยิ่ง เช่น การอ่าน การเขียนเป็นสื่อกลางของการเรียนรู้ ผู้อ่านหรือเขียนมากย่อมรู้มากและถ้านำความรู้นั้นไปใช้ประโยชน์ต่อสังคม สังคมย่อมมีประสิทธิภาพในการพัฒนาในการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ 2542 ได้กล่าวไว้ว่าการจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่าผู้เรียนทุกคน มีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ และถือว่าผู้เรียนมี

ความสำคัญที่สุดกระบวนการจัดการศึกษาต้อง ส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและ เป็นศักยภาพ แต่ด้วยสถานการณ์ในปัจจุบันการแก้ไขปัญหาการศึกษาของครูยังไม่สามารถพัฒนาการ เรียนรู้ของผู้เรียนได้เต็มตามศักยภาพ และกระบวนการจัด การเรียนการสอนยังไม่มีวิธีการที่ หลากหลายที่จะสามารถพัฒนาผู้เรียนได้ตรงตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตรจึง ทำให้เด็กในวัยแรกเริ่ม ในการจัดการเรียนการสอนและการพัฒนาด้านการอ่านการเขียนของชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 ยังคง เป็นปัญหาที่สำคัญเพราะถ้านักเรียนมีความบกพร่องด้านการอ่านและการเขียนแล้วจะทำให้ กระบวนการเรียนรู้และเข้าใจในบทเรียนทุกๆวิชานั้นมีปัญหาและทำให้นักเรียนเบื่อหน่าย ไม่ กระตือรือร้นที่จะเรียน

ด้วยเหตุนี้ นโยบายการศึกษาจึงเป็นนโยบายสำคัญของกระทรวงศึกษาธิการที่ได้ยกระดับการ อ่านการเขียนนักเรียนระดับชั้น ประถมศึกษาปีที่ 1-3 จึงเป็นการวางรากฐานที่มั่นคงของการศึกษา ของชาติ โดยเพราะชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งเป็น วัยที่มีปัญหาด้านการอ่านมากกว่าระดับชั้นอื่น เพราะอยู่ในช่วงวัยที่เริ่มพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียน ทักษะ สองด้านนี้จะส่งเสริมให้เกิดทักษะ การคิดวิเคราะห์ แยกแยะ ประยุกต์ใช้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อชีวิต ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษา ชั้นพื้นฐาน พุทธศักราช ๒๕๕๑ การจัดการเรียนรู้ครูผู้สอนต้องวิเคราะห์ มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด สมรรถนะสำคัญของผู้เรียนในการจัดการเรียนรู้ตามกลุ่มสาระการเรียนรู้และ คุณลักษณะอันพึง ประสงค์โดยมีหลักการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ การจัดการเรียนรู้ ที่ คำนึงถึงความ แตกต่างระหว่างบุคคล การจัดการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับพัฒนาการทางสมองและการจัดการเรียนรู้ที่ เน้นคุณธรรม จริยธรรม ซึ่งเขตพื้นที่การศึกษาและสถานศึกษาอาจเพิ่มเติมขึ้นได้ ในการจัดการเรียนรู้ ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ผู้สอนต้องจัดกระบวนการที่หลากหลาย

ผลการประเมินความสามารถด้านการอ่านเขียนคิดวิเคราะห์ของผู้เรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 ปีการศึกษา 2566 คณะกรรมการประเมินความสามารถด้านการอ่านออกของผู้เรียน พบว่า ด้าน การอ่านออกเสียงและด้าน การอ่านรู้เรื่อง มีคะแนนเฉลี่ยไม่ถึงร้อยละ 80 จากปัญหาดังกล่าวข้าพเจ้า จึงได้คิดค้น นวัตกรรมพัฒนาการอ่านออกเขียนได้ของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 1-3 เพื่อให้ นักเรียนสามารถอ่านออกและเขียนได้และยกระดับผลสัมฤทธิ์การประเมินความสามารถ ด้านการอ่าน ออกของผู้เรียนให้มากกว่าร้อยละ 80 ตามที่โรงเรียนได้กำหนดและผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนใน รายวิชาอื่นๆได้สูงขึ้นแนวคิดในการดำเนินการ จากสภาพปัญหาและความต้องการของนักเรียนข้างต้น ทำให้ข้าพเจ้าได้เกิดแนวคิดในการที่จะแก้ปัญหา ในเรื่องการพัฒนาการอ่านและการเขียนของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3

7. วัตถุประสงค์ของนวัตกรรม

- 1) เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 เพิ่มขึ้นร้อยละ 80

- 2) เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 เพิ่มขึ้นร้อยละ 80
- 3) เพื่อปลูกฝังเจตคติที่ดีในด้านการอ่านและการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 เพิ่มขึ้น ร้อยละ 80

8. กลุ่มเป้าหมาย

8.1 เชิงปริมาณ

- 1) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 โรงเรียนบ้านเหล่าแค จำนวน 9 คน มีผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านออกเขียนได้เพิ่มขึ้นร้อยละ 80
- 2) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 โรงเรียนบ้านเหล่าแค จำนวน 9 คน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยสูงขึ้น ร้อยละ 80

8.2 เชิงคุณภาพ

- 1) นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 ได้พัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนของนักเรียนช่วยในการพัฒนาคุณภาพของผู้เรียนให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น
- 2) ครูได้แนวทางในการพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 และแนวทางการพัฒนานักเรียนในทักษะอื่น ๆ ต่อไป

9. หลักการ แนวคิด ทฤษฎีพื้นฐานที่ใช้ในการพัฒนานวัตกรรม

แนวคิดและทฤษฎีที่สอดคล้องกับการพัฒนานวัตกรรม

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

ภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์ของชาติเป็นสมบัติทางวัฒนธรรมอันก่อให้เกิดความเป็นเอกภาพและเสริมสร้าง บุคลิกภาพของคนในชาติให้มีความเป็นไทย เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารเพื่อสร้างความเข้าใจและความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ทำให้สามารถประกอบกิจกรรม การงาน และดำรงชีวิตร่วมกันในสังคมประชาธิปไตยได้อย่างสันติสุขและเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ ประสบการณ์จากแหล่งข้อมูลสารสนเทศต่างๆ เพื่อพัฒนาความรู้ 4 พัฒนาระบบการคิดวิเคราะห์ วิจัย และสร้างสรรค์ให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคม และความก้าวหน้า ทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีตลอดจนนำไปใช้ในการพัฒนาอาชีพให้มีความมั่นคงทางเศรษฐกิจ

นอกจากนี้ยังเป็นสื่อแสดงภูมิปัญญาของบรรพบุรุษด้านวัฒนธรรม ประเพณี และสุนทรียภาพ เป็นสมบัติล้ำค่าควรแก่การเรียนรู้ อนุรักษ์ และสืบสานให้คงอยู่คู่ชาติไทยตลอดไป (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551: 37) เรียนรู้อะไรในภาษาไทย ภาษาไทยเป็นทักษะที่ต้องฝึกฝนจนเกิดความชำนาญในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารการเรียนรู้อย่างมี ประสิทธิภาพและเพื่อนำไปใช้ในชีวิตจริง (กระทรวงศึกษาธิการ 2551: 37-38)

- การอ่าน การอ่านออกเสียงคำ ประโยค การอ่านบทร้อยแก้ว คำประพันธ์ชนิดต่างๆ การอ่านในใจเพื่อสร้างความ เข้าใจ และการคิดวิเคราะห์สังเคราะห์ความรู้จากสิ่งที่อ่าน เพื่อนำไปปรับใช้ในชีวิตประจำวัน
- การเขียน การเขียนสะกดคำตามอักขรวิธี การเขียนสื่อสารโดยใช้ถ้อยคำและรูปแบบต่างๆของการเขียนซึ่งรวมถึง การเขียนเรียงความ ย่อความ รายงานชนิดต่างๆ การเขียนตามจินตนาการวิเคราะห์วิจารณ์ และเขียนเชิง สร้างสรรค์
- การฟัง การดู และการพูด การฟังและดูอย่างมีวิจารณ์ญาณ การพูดแสดงความคิดเห็น ความรู้สึก พูดล าดับ เรื่องราวต่างๆ อย่างเป็นเหตุเป็นผล การพูดในโอกาสต่างๆ ทั้งเป็นทางการและไม่เป็นทางการ และการพูดเพื่อ โน้มน้าวใจ
- หลักการใช้ภาษาไทย ธรรมชาติและกฎเกณฑ์ของภาษาไทย การใช้ภาษาให้ถูกต้องเหมาะสมกับโอกาสและ บุคคล การแต่งบทประพันธ์ประเภทต่างๆ และอิทธิพลของภาษาต่างประเทศในภาษาไทย
- วรรณคดีและวรรณกรรม วิเคราะห์วรรณคดีและวรรณกรรมเพื่อศึกษาข้อมูลแนวความคิดคุณค่าของงาน ประพันธ์ และความเพลิดเพลิน การเรียนรู้และทำความเข้าใจบทเห่ บทร้องเล่นของเด็กเพลงพื้นบ้านที่เป็นภูมิ ปัญญาที่มี คุณค่าของไทย ซึ่งได้ถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด ค่านิยม ขนบธรรมเนียมประเพณี เรื่องราวของสังคม ในอดีต และ ความงดงามของภาษา เพื่อให้เกิดความซาบซึ้งและภูมิใจในบรรพบุรุษที่ได้สั่งสมสืบทอดมาจนถึง ปัจจุบัน

2. ความสำคัญของการอ่านสะกดคำ

การอ่านสะกดคำมีความสำคัญและความจำเป็นต้องฝึกฝนให้ผู้เรียนอ่านให้ถูกต้องตามอักขรวิธี ซึ่ง จะต้อง เริ่มฝึกทักษะตั้งแต่เริ่มเรียน เพื่อใช้เป็นพื้นฐานในการเรียนวิชาภาษาไทยและวิชาอื่น ๆ การอ่านสะกด คำจะช่วยให้ ผู้เรียนอ่านและเขียนได้อย่างถูกต้อง ซึ่งมีนักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายความสำคัญ ของการอ่านสะกดคำ ดังนี้

กรมวิชาการ (2546: 133-134) กล่าวว่า การอ่านแจกลูกและการสะกดคำเป็นกระบวนการขั้นพื้นฐาน ของการนำเสียงพยัญชนะต้น สระ วรรณยุกต์และตัวสะกด มาประสมกันทำให้ออกเสียงคำต่างๆ ที่มี ความหมาย การแจกลูกและการสะกดคำบางครั้งรวมเรียกว่าการแจกลูกสะกดคำ จะเป็นการดำเนินไปด้วยกัน อย่างกลมกลืน เพื่อให้นักเรียนได้หลักเกณฑ์ทางภาษาทั้งการอ่านและการเขียนไปพร้อมกัน และยังได้กล่าวถึง ความสำคัญของการ แจกลูกสะกดคำว่าเป็นเรื่องที่สำคัญมากสำหรับผู้เริ่มเรียน หากครูไม่ได้สอนการแจกลูก สะกดคำแก่นักเรียนใน ระยะเวลาเริ่มเรียนการอ่าน นักเรียนจะขาดหลักเกณฑ์การประสมคำ ทำให้เมื่ออ่านหนังสือ มากขึ้นจะเกิดความสับสน อ่านหนังสือไม่ออก เขียนหนังสือผิด ซึ่งเป็นปัญหาอย่างมากของนักเรียนไทยใน ปัจจุบัน

ผลจากการอ่านไม่ ออกเขียนไม่ได้ ย่อมส่งผลกระทบต่อการเรียนรู้วิชาอื่นๆ ด้วย ในขณะที่ ทรงนาถ จันทร์กล้า (2550: 45) ได้กล่าวถึง ความสำคัญของการอ่านสะกดคำว่าการอ่านสะกดคำเป็นเรื่องที่จำเป็นมากถือว่าเป็นพื้นฐานของการอ่านที่สำคัญ ซึ่งทำให้นักเรียนมีทักษะการอ่านที่ดี และมีประสิทธิภาพนอกจากนี้ ญัฐพงศ์ เชื้อเพชร (2560: 28) กล่าวว่า การอ่าน สะกดคำมีความสำคัญที่จะทำให้นักเรียนเกิดทักษะในการอ่าน ซึ่งการอ่านทำให้เกิดความเข้าใจในสาระสำคัญที่ ผู้เขียนต้องการสื่อสารกับผู้อ่านเกิดความคิดและสามารถเข้าใจเนื้อเรื่องที่อ่าน สามารถพัฒนาไปสู่การอ่านในระดับ ที่สูงขึ้นไปเกิดประโยชน์ในการแสวงหาความรู้เพื่อพัฒนาการเรียนรู้ของตนต่อไปดังนั้นการอ่านสะกดคำจึงมีความสำคัญและมีความจำเป็นอย่างมากที่จะทำให้นักเรียนเกิดทักษะในการอ่าน ซึ่งการอ่านสะกดคำเพราะเป็นพื้นฐานที่ จะสามารถพัฒนาไปสู่การอ่านในระดับที่ สูงขึ้นไป และเกิดประโยชน์ในการแสวงหาความรู้เพื่อพัฒนาการเรียนรู้ ของตนเองต่อไป

3. สาเหตุของการอ่านสะกดคำผิด

การที่นักเรียนอ่านสะกดคำผิดนั้น ย่อมมีสาเหตุมาจากหลายประการ โดยนักการศึกษาได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับสาเหตุของการอ่านสะกดคำผิด ไว้ดังนี้

ฉวีวรรณ คูหาภินันท์ (2542: 24) ได้กล่าวถึงปัญหาในการสอนอ่านว่า ในการสอนอ่านนั้นมี 2 แบบ คือ การ อ่านออกเสียงและการอ่านในใจ ปัญหาที่พบบมากที่สุด คือ การอ่านออกเสียง ส่วนในการอ่านในใจเท่าที่พบ ได้แก่ การอ่านซ้ำ อ่านข้าม อ่านเก็บความไม่ครบ อ่านแล้วจับใจความไม่ได้ เวลาอ่านทำปากขมุบขมิบ และเวลาอ่านต้อง ใช้นิ้วชี้ตามตัวหนังสือทุกคน ปัญหาการอ่านออกเสียงมีหลายประการ ดังนี้คือ

1. อ่านไม่ออก ส่วนมากจะเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 - 2 ที่ยังจำหลักเกณฑ์ในการอ่านสะกดคำต่าง ๆ ไม่ได้ เช่น

1.1 อ่านคำที่ใช้อักษรต่ำและอักษรสูงที่มีวรรณยุกต์ เช่น ฟ้า ฟ้า น้า ท้า ฯลฯ

1.2 คำที่ประสมกับสระประสม เช่น เปลือก เหมือน ฯลฯ

1.3 คำที่ใช้ตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด เช่น พี่ช เมฆ บริเวณ สมบัติ ฯลฯ

2. อ่านคำผิด ลักษณะที่อ่านผิดส่วนมากมีดังนี้

2.1 อ่านคำที่มีอักษรนำผิด เช่น ผลิต (ผะ-หลิต) อ่านว่า ผลิต ขมุขขม๊ก (ชะ-หมุก-ชะ-มัว) อ่านว่า ชะมุขชะมัว ฯลฯ

2.2 คำพ้องรูป เช่น เพลา – เพลา (เพ-ลา) อ่านว่า เพลา แหน - แหน (แหน) อ่านออกเสียง น สะกด ทั้ง สองคำ พลี – พลี (พะลี) อ่านออกเสียง พลี อ่านเป็น ล ควบทั้ง 2 คำ

2.3 อ่านคำหรือข้อความที่มีเครื่องหมายประกอบผิด เช่น คำที่มีเครื่องหมายไปยาลน้อย (๗) เครื่องหมาย ไปยาลใหญ่ (๗๗) โปรตเกล้าฯ อ่านว่า โปรตเกล้า ไปยาลน้อย การอ่านที่ถูกต้องคือ โปรตเกล้า โปรตกระหม่อม

2.4 อ่านแยกคำหรืออ่านแบ่งวรรคตอนผิด มีลักษณะดังนี้

2.4.1 แยกคำผิด เช่น โฉนด (ฉะ-โหนด) อ่านผิดเป็น โฉ-นด

2.4.2 แยกพยางค์ผิด เช่น เพลงเขมรอกโครง (ข-เหมน-อก-โครง) อ่านผิดเป็นเพลง-เขม-รอก-โครง

2.4.3 อ่านแยกคำหรืออ่านแบ่งวรรคตอนผิด เช่น ข้อความที่อยู่ในวงเล็บ คือข้อความขยายหรือรายละเอียดซึ่งตัดออกแล้ว ไม่ทำให้เสียใจความเดิมจะเหลือข้อความดังนี้ ที่ถูกต้องควรอ่านว่า ข้อความที่อยู่ในวงเล็บ คือ ข้อความที่ขยายหรือรายละเอียดซึ่งตัดออกแล้วไม่ทำให้เสียใจความเดิม

2.5 การอ่านออกเสียงผิด มีลักษณะดังนี้

2.5.1 อ่านตัวต่อ ออกเสียงพยัญชนะตัวหนึ่งเป็นพยัญชนะอีกตัวหนึ่ง เช่น เราไปเที่ยวภูเขาสนุกมาก อ่านว่า เราไปเที่ยวภูเขาสนุกมาก มองเห็นอาหารเป็นคำๆ อยู่ในจาน อ่านว่ามองเห็นอาหารคำๆ อยู่ใน จาน

2.5.2 ออกเสียงคำที่ใช้ ร เป็น ล เช่น โรงเรียน เป็นคำว่า โลงเรียน เรียบร้อยเป็นคำว่า เสียบร้อย รื่น เริง เป็นคำว่า ลื่นเลิง ฯลฯ

2.5.3 ออกเสียงคำควบกล้ำผิด เช่น ปรับปรุง อ่านว่า ปับปุง คลาน อ่านว่าคาน แก้วไขว่ อ่านว่า แผ้วไฟ หรือ แก่งไก่อ เป็นต้น

2.5.4 ออกเสียงคำผิดตามลักษณะของภาษาถิ่นเช่นเดียวกับคำพูด เช่น ผู้เรียนที่พูดภาษาถิ่นอีสาน อ่าน ข้อความคำว่า เขียนหนังสือ เป็น เขียนหนังสือ ผู้เรียนที่พูดภาษาไทยใต้ อ่านข้อความคำว่า ตาพบงใหญ่ เป็น ตาพบงใหญ่ ผู้เรียนที่พูดภาษาไทยถิ่นเหนือ อ่านข้อความคำว่า เขาเดินไปพบช้าง เป็น เขาเดินไปพบจ้าง เป็นต้น 2.5.5 ออกเสียงคำที่มาจากภาษาต่างประเทศผิด เช่น อ่านคำว่า คอมพิวเตอร์ ตามรูปคำที่สะกด คือ คอมพิว-เตอ ที่ถูกต้องอ่านว่า คอม-พิว-เต้อ

2.5.6 ใช้น้ำเสียงไม่เหมาะสมกับเนื้อหาที่อ่าน เช่น ฉันจะซื้อลูกม้าสักตัวหนึ่งผู้เรียนอ่านออกเสียงตามรูปคำ ที่มองเห็น ที่ถูกต้องจะอ่านออกเสียงว่า ฉันจะซื้อลูกม้าซักตัวหนึ่ง ขโมยดอกไม้อีกกะซี่ ต้องอ่านออกเสียงว่า ขโมย ดอกไม้อีกกะซี่ เธอมาถึงเมื่อไร ต้องอ่านออกเสียงว่า เธอมาถึงเมื่อไหร่ เป็นต้น

2.5.7 อ่านลากเสียง ยานคาง โดยมากเน้นผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จะอ่านออกเสียงในลักษณะ เช่นนี้ เมื่อให้อ่านพร้อมๆ กัน คือ จะลากเสียงยาว หลังจากอ่านคำแต่ละคำ การอ่านลากเสียงหรือยานคาง ทำให้เกิดผลเสียหายหลายประการ เช่น ทำให้คิดช้า ความคิดเกี่ยวกับเนื้อเรื่องไม่ต่อเนื่องกัน ถ้าไม่แก้ไขจะติดเป็นนิสัยทำให้เสีย บุคลิกภาพในการอ่าน และทำให้เป็นคนเฉื่อยชา ทั้งอ่านในใจและอ่านออกเสียงใช้เวลาในการอ่านข้อความแต่ละ บรรทัดมากเกินไป โดยเฉพาะในการอ่านในใจ ซึ่งจะต้องอ่านได้เร็วกว่าการอ่านออกเสียง การอ่านหนังสือซ้ำมี ผลเสียทำให้คิดช้า ทำให้รู้เรื่องช้าไม่ทันคนอื่น ถ้าทำจนเป็นนิสัยจะทำให้เสียโอกาสในการพัฒนาตนเอง ใน ระดับประถมศึกษาผู้เรียนควรจะสามารถอ่านได้ประมาณ 120-150 คำต่อนาที

อุษณีย์ อนุรุทธ์วงศ์ (2551: 47-49) ได้กล่าวถึงเด็กจำนวนมากในปัจจุบันมีปัญหาการอ่านมากขึ้น เพราะเด็กมีสื่อสำเร็จรูปมากมายหลายรูปแบบทั้งคอมพิวเตอร์ และที่สำคัญคือโทรทัศน์สาเหตุของการเสียนิสัยเรื่องการอ่านของเด็กๆ ดังนี้

1. ขาดการกระตุ้นให้รักการอ่านตั้งแต่ยังเยาว์
2. ถูกเร่งรัดให้จดจำในสิ่งที่ผิด เช่น ให้อ่าน ก ข ค ผสม สระอะ อา ฯลฯ เป็นต้น
3. อ่านในสิ่งที่ไม่มีความหมาย หรือเป็นสิ่งที่เขาไม่ชอบ
4. สอนให้อ่านแบบขาดเทคนิค ไม่ตั้งใจ หรือชอบลงโทษเด็ก
5. ถูกบังคับให้อ่านโดยขาดความพร้อม
6. เด็กใช้เวลาทำสิ่งอื่นๆ เช่น โทรทัศน์ วิดีโอ ฯลฯ มากเกินไป

จากข้อความข้างต้นสรุปได้ว่า สาเหตุการอ่านสะกดคำผิดของนักเรียน เกิดจากการอ่าน คำผิด โดยเฉพาะการสะกดคำที่มีสระประสม ขาดการกระตุ้นจากครูผู้สอน และผู้เรียนใช้เวลาไปกับสิ่ง อื่นๆ มากเกินไป ทำให้นักเรียนที่อ่านสะกดคำไม่ได้และอ่านออกเสียงไม่ถูกต้องมีเป็นจำนวนมากจนน่า เป็นห่วง เพราะการอ่านสะกดคำมีความสำคัญต่อการเรียนรู้ในวิชาอื่นๆ

4. หลักการสอนอ่านสะกดคำ

การอ่านสะกดคำเป็นกระบวนการฝึกภาษา ที่เป็นพื้นฐานของการใช้ภาษาที่ดีมีประสิทธิภาพในขั้นสูงต่อไป หากครูไม่สอนอ่านสะกดคำ ในระยะเริ่มแรนักเรียนจะทำขาดหลักเกณฑ์การประสมคำ ทำให้เมื่ออ่านหนังสือมาก ขึ้นจะเกิดความสับสน ซึ่งหลักการอ่านสะกดคำมีนักการศึกษาได้ให้ความหมายและหลักการ ดังนี้

สิริพัชร เจษฎาวิโรจน์ (2541: 163-166) การสะกดคำมีวิธีการสะกดคำหลายวิธี ถ้าสะกดคำเพื่ออ่านจะ สะกด คำตามเสียง ถ้าสะกดคำเพื่อเขียนจะสะกดคำตามรูป และการสะกดคำจะสะกดคำที่เป็นคำไทย ตัวสะกดตรง ตามรูปคำ คือ แม่กง ใช้ ง สะกด แม่กน ใช้ น สะกด มีวิธีสะกดคำดังนี้

1. วิธีการสะกดคำตามรูปคำ กา สะกดว่า กอ – อา – กา ขา สะกดว่า ขอ – อา – ขา คาง สะกดว่า คอ – อา – กอ – คาง ค้าง สะกดคำ คอ – อา – กอ – คาง – ไไม้โท – ค้าง

2. วิธีสะกดคำโดยสะกดแม่ ก กา ก่อน แล้วจึงจะสะกดมาตราตัวสะกด คาง สะกดคำ คอ – อา – คา – คา – กอ – คาง ค้าง สะกดคำ คอ – อา – คา – คา – กอ – คาง – คาง – โท – ค้าง

3. วิธีสะกดคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกดคำที่สะกดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกดจะเป็นคำที่มาจาก ภาษาต่างประเทศ เช่น คำที่มาจากภาษาบาลีสันสกฤต เขมร ภาษาอังกฤษเป็น

4. วิธีการสะกดคำอักษรควบ มีวิธีการสะกดคำ 2 วิธี คือ สะกดคำเพื่ออ่านจะมุ่งที่เสียงของคำด้วยการอ่าน อักษร ควบก่อน เช่น กร ออกเสียง กรอ ปร ออกเสียง ปรอ แล้วนำเสียง กรอ ปรอ สะกดคำ กรอ – ออ – งอ – กรอง ออก เสียงพยัญชนะต้นเป็นเสียงกล้ำก่อน วิธีนี้นักเรียนจะออกเสียงกล้ำชัดเจน อีกวิธีหนึ่งเป็นการ สะกดคำแบบเรียง พยัญชนะต้น วิธีนี้จะใช้ในการสะกดคำเพื่อเขียน เช่น กอ – รอ – อา – บอ – กราบ ถ้า สะกดคำแบบเรียงพยัญชนะ ต้น นักเรียนจะออกเสียงเฉพาะพยัญชนะตัวแรก และทิ้งเสียงพยัญชนะตัวที่สอง ทำให้ออกเสียงควบไม่ชัด

5. วิธีการสะกดคำอักษรนำ มีวิธีการสะกดคำดังนี้

5.1 ห นำ ย ร ล ว ให้ออกเสียงพยัญชนะนำก่อน หน ออกเสียง หนอ หย ออกเสียง หยอ เป็นต้น แล้วจึง สะกดคำ เช่น หยา สะกดว่า หยอ – อา – หยา หนุ สะกดว่า หนอ – อุ – หนุ ให้เห็นว่าอักษรตัวแรกมีอิทธิพล ต่ออักษรตัวที่สอง บางคนจะให้อ่านแบบเทียบเสียง เช่น ลา – หลา, มา – หมา, ลาด – ตลาด เพื่อสังเกตเสียง อ่าน ส่วนสะกดคำเพื่อมุ่งเขียนสะกดคำถูกต้องจะสะกดแบบเรียงพยัญชนะก็ได้ มุ่งการจำ รูปคำ เช่น หอ – ยอ – อา – หยอ, หอ – นอ – อุ – หนุ ก็ได้

5.2 อ นำ ย ให้ออกเสียง อย เป็นเสียง ย แล้วสะกดคำ อย่า สะกดคำ ยอ – อา – ยา – ยา – เอก – อย่า (ออก เสียง อย่า เพราะอิทธิพลของเสียง อ ที่เป็นอักษรนำ) หรือ ออ – ยอ – อา – ยา – ไไม้เอก – อย่า อีกวิธีหนึ่งที่ไม่สะกดคำให้จำรูปคำทั้ง 4 คำ คือ อย่า อยู่ อย่าง อยาก

5.3 การสะกดคำที่อักษรสูงนำอักษรต่ำเดี่ยว หรืออักษรกลางนำอักษรต่ำเดี่ยว เช่น สง สน สม ผล กล ฅง ตล เป็นต้น ให้ออกเสียงนำก่อน เช่น สน ออกเสียง สะ – หนอ, สม ออกเสียง สะ – หมอ, ผล ออกเสียง ฝะ – หลอ, ตล ออกเสียง ตะ – ลอ แล้วจึงสะกดคำเพื่อออกเสียงให้ถูกต้อง เช่น เสมอ สะกดว่า สะหมอ – เออ –

สะ - เหมอ สอนง สะกดว่า สะหนอ - ออ - งอ - สะหนอง (วิธีนี้ครู มักจะไม่คุ้น) หรือจะสะกดคำแบบเรียงพยัญชนะก็ได้ แต่มุ่งการเขียนคำให้ถูก เช่น สอนง สะกดว่า สอ - นอ - ออ - งอ - สะหนอง เสมอ สะกดว่า สอ - มอ - เออ - สะเหมอ นักเรียนจะไม่ได้หลักการออกเสียง แต่ถ้าอ่านบ่อยและ อ่านมาก จะทำให้อ่านให้ถูกต้องการสอนอ่านอักษรนำควรให้นักเรียนทราบว่าคำใดเป็นอักษรนำ เสียงจะตามตัว หน้า

6. วิธีสะกดคำที่สระเปลี่ยนรูปและลดรูป มีสระบางสระเมื่อมีตัวสะกดจะเปลี่ยนรูปคำ เช่น สระโอะ มีตัวสะกดจะ ลดรูปลด สะกดว่า ลอ - โอะ - ดอ - ลด สระอะ มีตัวสะกด จะเปลี่ยนรูปเป็นไม้หันอากาศวัน สะกดว่า วอ - อะ - นอ - วัน สระเอะ มีตัวสะกด จะเปลี่ยนรูปโดยใช้ไม้ไต่คู้เปิด สะกดว่า ปอ - เอะ - ดอ - เปิด สระเออ มีตัวสะกด จะเปลี่ยนรูปเดิน สะกดว่า ดอ - เออ - นอ - เดิน สระแอะ มีตัวสะกด จะเปลี่ยนรูปแข็ง สะกดว่า ขอ - แอะ - งอ - แข็ง สระอัว มีตัวสะกด จะเปลี่ยนรูปลวด สะกดว่า ลอ - อัว - ดอ - ลวด

7. วิธีสะกดคำที่มีตัวการันต์เป็นคำที่มาจากภาษาอื่น คำที่มาจากภาษาอื่น เช่น ภาษาบาลี ภาษาสันสกฤต จะมีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด การสะกดคำที่มีตัวการันต์ จะให้อ่านเป็นคำแล้วสังเกตรูปคำแล้วรู้กฎเกณฑ์ ตามหลักภาษา คำที่มีตัวการันต์ พยัญชนะการันต์จะไม่ออกเสียง

5. การเขียนสะกดคำ

5.1 ความหมายของการเขียนสะกดคำ การเขียนสะกดคำเป็นอีกทักษะหนึ่งที่สำคัญในการเรียนการสอน ผู้เรียนจะต้องอาศัยข้อมูลจากการฟัง การพูดและการอ่าน มาใช้ในการถ่ายทอดความคิดของตนออกมาเป็นภาษา เขียน มีนักการศึกษาได้ให้ความหมายของการเขียนสะกดคำ ไว้ดังนี้

ฮันนา และคณะ (Hanna and other, 1971: 15 อ้างถึงใน ปทุม หนูมา, 2542: 11) ได้ให้คำจำกัดความเกี่ยวกับการเขียนสะกดคำว่า การสะกดคำ คือ การถ่ายทอดภาษา เมื่อใดก็ตามที่ต้องการจะถ่ายทอดความคิด และ ความรู้สึกเป็นภาษาเขียน จะต้องเกี่ยวข้องกับการสะกดคำ โดยเขียนเป็นตัวอักษรลงบนวัสดุให้ผู้อื่นมองเห็นและ เข้าใจได้

นอกจากนี้ สนิท ตั้งทวี (2536: 37) กล่าวถึงความหมายของการเขียนสะกดคำว่าความหมาย ของการเขียนสะกดคำมีดังนี้ คือ

1. เขียนตัวหนังสือให้ชัดเจน สวยงาม น่าอ่าน มีความเป็นระเบียบและรวดเร็ว
2. เขียนตัวหนังสือได้ถูกต้องตามอักขรวิธี
3. เลือกคำได้ถูกต้องเหมาะสมกับเนื้อหาและความนิยม
4. ถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดออกมาเป็นภาษาที่กะทัดรัด

5. สามารถแก้สำนวนภาษาที่ไม่ถูกต้องให้ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ของภาษาได้
6. เขียนเล่าเรื่องต่างๆ ตามที่ต้องการ
7. เขียนตอบคำถามได้ตรงประเด็น
8. เขียนเรื่องโดยใช้ถ้อยคำชักจูง โนม่น้าวจิตใจ
9. ใช้เครื่องหมายวรรคตอนได้ถูกต้อง
10. เขียนได้ถูกต้องตามแผนการเขียนทุก

สำหรับ ทศนีย์ ศุภเมธี (2542: 38) กล่าวว่า การเขียนสะกดคำ หมายถึง การวางสระวรรณยุกต์ได้ถูกต้อง อ่านง่าย สะอาด และเป็นระเบียบเรียบร้อย

นอกจากนี้ กระทรวงศึกษาธิการ (2546: 105) ได้กล่าวถึงการอ่านและการเขียนสะกดคำ ต้องกระทำควบคู่กันไป โดยการอ่านและเขียนคำตามลำดับ คือ พยัญชนะ สระ วรรณยุกต์และตัวสะกด ซึ่งต้องอาศัยการสังเกตและการ จดจำจึงสามารถใช้ภาษาไทยได้อย่างถูกต้อง ตามหลักเกณฑ์ทางภาษา

จากความหมายที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า การ เขียนสะกดคำ หมายถึง การเขียนคำโดยการนำ พยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ ตัวสะกด และตัวการันต์มาเรียงให้เป็นคำ ที่ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ทางภาษาและถูกต้องตามพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน เพื่อให้สามารถออกเสียง เข้าใจความหมาย สื่อความหมาย และติดต่อสื่อสารได้ถูกต้อง

5.2 ความสำคัญของการเขียนสะกดคำ การเขียนสะกดคำ เป็นพื้นฐานของการเขียนที่มีความสำคัญและจำเป็นที่จะต้องฝึกฝนให้นักเรียนเขียนให้ ถูกต้องตามอักขรวิธี ตามมาตราตัวสะกด ซึ่งจะต้องเริ่มฝึกทักษะตั้งแต่เริ่มเรียนเพื่อเป็นพื้นฐานในการเรียนกลุ่มสาระอื่น ๆ ช่วยให้เขียนได้อย่างถูกต้องนำไปใช้ในการศึกษาเล่าเรียนและในชีวิตประจำวัน นักวิชาการ นักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนสะกดคำ ไว้ดังนี้

กองทัพ เคลือบพินซกุล (2542: 134) กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนสะกดคำว่าการเขียนคำที่ถูกต้อง มีแบบแผนอยู่ในพจนานุกรม จึงไม่ควรเขียนสะกดให้ผิดพลาด คำบางคำจะมีความหมายต่างกันเมื่อสะกดผิดกันหรือวางวรรณยุกต์ผิดตำแหน่ง กำชัย ทองหล่อ (2543: 160) กล่าวว่า การเขียนสะกดคำ เป็นการใช้อักษรเป็นสัญลักษณ์ที่ชี้แทน เสียงพูด เพราะฉะนั้นการเขียนคำจึงนับเป็นความสำคัญส่วนหนึ่งของการใช้ภาษาการเขียนสะกดคำผิด ทำให้ ความหมายเปลี่ยนไปหรืออาจไม่มีความหมายเลยก็ได้

5.3 สาเหตุของการเขียนสะกดคำผิด การที่นักเรียนเขียนสะกดคำผิดนั้น ย่อมมีสาเหตุมาจากหลายประการ โดยนักการศึกษาได้ให้ความเห็น เกี่ยวกับสาเหตุของการเขียนสะกดคำผิด ไว้ดังนี้

อัจฉรา ชิวพันธ์ (2538: 75) ได้กล่าวถึงสาเหตุการเขียนสะกดคำผิด ไว้ดังนี้

1. เขียนสะกดคำผิด เพราะใช้แนวเทียบผิด เช่น สังเกต เขียนเป็น สังกัด เพราะนำไปเทียบกับคำว่า สาเหตุ คำว่า ธนบัตร เขียนเป็น ธนบัติ เพราะนำไปเทียบกับคำว่า สมบัติ
2. ใช้วรรณยุกต์ผิด เพราะไม่เข้าใจหลักการผันวรรณยุกต์ของอักษรสูง อักษรต่ำ เช่น คำว่า โน้ต เขียนเป็น โน๊ต
3. การเขียนอักษรไม่ถูกต้อง เช่น เขียนห้วงบอด รูปแบบอักษรไม่ถูกต้องทั้งพยัญชนะสระ และวรรณยุกต์
4. ในเรื่องการใช้ ร ล และควบกล้ำ เช่น
 - 4.1 เขียนผิด เพราะออกเสียงผิด เช่นคำว่า กอกกลิ้ง มาจากคำว่า กลอกกลิ้ง
 - 4.2 สับสนในเรื่อง ร ล ควบกล้ำ เช่นคำว่า แผลเปลี่ยน มาจากคำว่า แปรเปลี่ยน
 - 4.3 สับสนในการใช้พยัญชนะต้น ร และ ล เช่นคำว่า เข้าโรง มาจากคำว่า เข้าโลง
5. การวางรูปสระหรือวรรณยุกต์ผิดตำแหน่ง เช่นคำว่า กับแก้ลม ในคำว่า กับแก้ลม
6. ใช้ตัวการันต์ผิด เช่นคำว่า อานิสงค์ จากคำว่า อานิสงส์
7. เขียนคู่ เพราะความเลินเล่อ เช่นคำว่า ฝรั่งเศส จากคำว่า ฝรั่งเศส

5.4 หลักการสอนเขียนสะกดคำ การเขียนเป็นรูปแบบหนึ่งของการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายมนุษย์ใช้การเขียนในการติดต่อสื่อสาร ระหว่างกัน นักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงหลักการเขียนสะกดคำไว้ดังนี้

สราวดี เพ็งศรีโคตร (2539: 25) ได้สรุปหลักการสอนเขียนสะกดคำไว้ว่า “การสอนให้นักเรียนสามารถ เขียนสะกดคำได้ถูกต้องแม่นยำ ครูต้องตระหนักถึงความสำคัญของการเขียนสะกดคำและหลักการเขียนสะกดคำ ซึ่งสามารถจะสรุปวิธีการสอนเขียนสะกดคำภาษาไทยได้ดังนี้

1. ให้นักเรียนได้มองเห็นรูปคำว่ามีลักษณะอย่างไร ประกอบด้วย พยัญชนะสระ วรรณยุกต์ และตัวสะกดอะไรบ้าง
2. ฝึกให้นักเรียนออกเสียงคำนั้นๆให้ชัดเจนเป็นคำๆ

3. ฝึกให้นักเรียนสะกดคำปากเปล่า โดยวิธีแจกลูกสะกดคำโดยออกเสียงดัง ๆ อย่างชัดเจน
4. สอนให้นักเรียนรู้และเข้าใจความหมายของคำนั้นๆ และยกตัวอย่างการใช้คำนั้นๆ ในสถานการณ์ต่างๆ
5. ฝึกให้ลงมือเขียนสะกดคำนั้นๆ หลายๆ ครั้ง
6. ให้นักเรียนระลึกคำที่เขียน แล้วเขียนสะกดคำโดยไม่ต้องดูแบบ
7. ตรวจสอบดูว่าถูกต้องหรือไม่ ถ้าไม่ถูกต้องให้กลับไปดูคำนั้นใหม่
8. ใช้คำที่เขียนนั้นมาแต่งประโยค โดยอาจแต่งด้วยปากเปล่าก็ได้
9. ทบทวนการเขียนอีกครั้งหนึ่ง โดยทำแบบฝึกทักษะ

จากปัญหาที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่า ปัญหาที่สำคัญของการเขียนสะกดคำผิดขึ้นอยู่กับครูผู้สอนตัว นักเรียนเองและวิธีการสอนของครู ดังนั้นผู้ที่เกี่ยวข้องจึงควรตระหนักถึงปัญหาเหล่านั้นเป็นสำคัญ

6. รูปแบบ Active Learning

Active Learning จึงเป็นกระบวนการจัดการเรียนรู้ตามแนวความคิดสร้างสรรค์ทางปัญญา (Constructivism) ที่เน้นกระบวนการเรียนรู้มากกว่าเนื้อหาวิชา เพื่อช่วยให้ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงความรู้หรือ สร้างความรู้ให้เกิดขึ้นในตนเอง ด้วยการลงมือปฏิบัติจริงผ่านสื่อหรือกิจกรรมการเรียนรู้ ที่มีครูผู้สอนเป็นผู้แนะนำ กระตุ้น หรืออำนวยความสะดวก ให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ขึ้น โดยกระบวนการคิดขั้นสูง กล่าวคือ ผู้เรียนมีการ วิเคราะห์ สังเคราะห์ และการประเมินค่าจากสิ่งที่ได้รับจากกิจกรรมการเรียนรู้ ทำให้การเรียนรู้เป็นไปอย่างมี ความหมายและนำไปใช้ในสถานการณ์อื่นๆได้อย่างมีประสิทธิภาพ (สถาพร พฤษพิบูล, 2558) ลักษณะของการจัดการเรียนการสอนแบบ Active Learning เป็นดังนี้ (ไชย ยศ เรื่องสุวรรณ, 2553)

1. เป็นการเรียนการสอนที่พัฒนาศักยภาพทางสมอง ได้แก่ การคิด การแก้ปัญหา และการนำความรู้ไปประยุกต์ใช้
2. เป็นการเรียนการสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนรู้สูงสุด
3. ผู้เรียนสร้างองค์ความรู้และจัดกระบวนการเรียนรู้ด้วยตนเอง
4. ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนการสอนทั้งในด้านการสร้างองค์ความรู้ การสร้างปฏิสัมพันธ์ร่วมกัน ร่วมมือกันมากกว่าการแข่งขัน

5. ผู้เรียนเรียนรู้ความรับผิดชอบร่วมกัน การมีวินัยในการทำงาน และการแบ่งหน้าที่ความรับผิดชอบ
6. เป็นกระบวนการสร้างสถานการณ์ให้ผู้เรียนอ่าน พูดย ฟัง คิดอย่างลุ่มลึก ผู้เรียนจะเป็นผู้จัดระบบการเรียนรู้ด้วยตนเอง
7. เป็นกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นทักษะการคิดขั้นสูง
8. เป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนบูรณาการข้อมูลข่าวสาร หรือสารสนเทศ และหลักการความคิดรวบยอด
9. ผู้สอนจะเป็นผู้อำนวยความสะดวกในการจัดการเรียนรู้ เพื่อให้ผู้เรียนเป็นผู้ปฏิบัติด้วยตนเอง
10. ความรู้เกิดจากประสบการณ์ การสร้างองค์ความรู้ และการสรุปบทวนของผู้เรียน

10. การออกแบบกระบวนการเรียนรู้

กระบวนการเรียนรู้โดยใช้ 5 ขั้นตอนในการจัดการเรียนรู้และใช้กระบวนการเรียนรู้ด้วย Active Learning 5 ขั้นตอนมาใช้ในนวัตกรรม โดย 5 ขั้นตอนมีดังนี้

1. ฝึกอ่านพยัญชนะ สระ น่าจดจำ
2. แจกลูกสะกดคำ จำขึ้นใจ
3. ฝึกอ่านวรรณยุกต์ ปลูกเสียง
4. ฝึกอ่านเขียน เรียนรู้ไวยากรณ์
5. ฝึกอ่านฝึกเขียนคำ ทำประโยค

ขั้นที่ 1 ฝึกอ่านพยัญชนะ สระ น่าจดจำ

ฝึกจดจำและอ่านพยัญชนะและสระ ตัวสะกด วรรณยุกต์ฝึกออกเสียงพยัญชนะ เช่น ก.ไก่ อ่านว่า กอ ข.ไข่ อ่านว่า ขอ เป็นต้น ให้นักเรียนอ่านออกเสียงให้ชัดเจน และรู้จักพยัญชนะทุกตัว เมื่อนักเรียนจำพยัญชนะได้แล้ว จากนั้นเริ่มให้นักเรียนท่องจำสระ โดยท่องรูปสระ ว่าแต่ละรูปสระอ่านออกเสียงอย่างไร โดยใช้การฝึก ข้ำ ย้ำทวน กับนักเรียนจนมั่นใจว่านักเรียนจดจำได้หมดทั้งพยัญชนะและสระได้ทุกตัว จากนั้นจึงฝึกเขียนสระ โดยเทคนิคที่ใช้ในการสอนคือ เทคนิคการแยกสีสัน - สีดำแทนพยัญชนะ - สีแดงแทนสระ - สีน้ำเงินแทนตัวสะกด - สีเขียวแทนวรรณยุกต์ ก

ขั้นที่ 2 แจกลูกสะกดคำ จำขึ้นใจ

ฝึกนักเรียนแจกลูกสะกดคำ โดยสอนพื้นฐานให้กับเด็กและนักเรียน โดยเริ่มจากคำง่ายๆ สระเดี่ยว ไปจนถึงสระประสมที่ยากขึ้น โดยใช้สีในการช่วยแยกพยัญชนะและสระและการฝึกซ้ำ ย้ำทวน หลังจากที่นักเรียนฝึกแจกลูกสะกดคำ จนคล่องแล้ว ก็จะเริ่มฝึกนักเรียนให้อ่านเขียน คำที่แจกลูกสะกดคำ โดยการสะกดมาตรา ตัวสะกด เริ่มจากพยัญชนะต้น สระ ตัวสะกดและวรรณยุกต์ ตามลำดับ นอกจากนี้ ยังใช้กระบวนการสอน BBL มาช่วยสอน เช่น เพลงสระต่างๆ ในการสอนแบบ BBL หรือ ทำทางต่างๆ เพื่อให้นักเรียนเกิดการอยากเรียนรู้และสนุกกับการเรียน ฝึกนักเรียนจนเข้าใจและอ่านได้จึงไปสระต่อไป

ขั้นที่ 3 ฝึกอ่านวรรณยุกต์ ปลูกเสียง

ขั้นตอนนี้ต่อจากขั้นตอนการฝึกแจกลูกสะกดคำ ด้วยตัวสะกดแต่ละมาตรา ที่นักเรียนอ่านจนคล่อง โดย การผันวรรณยุกต์จะเริ่มจากการผันวรรณยุกต์ที่ง่าย ตัวสะกดง่ายและสง่างาม โดยผ่านตามลำดับเริ่มจากพยัญชนะต้นวรรณยุกต์ และตัวสะกด โดยในขั้นตอนนี้ก็จะสอนซ้ำในเรื่อง ในเรื่องของการแจกลูกสะกด คำ ด้วยตัวสะกด อีกครั้ง เพื่อเป็นการฝึกซ้ำย้ำทวนให้นักเรียน จดจำและ อ่านออก โดยเรายังใช้สีมาเป็น ตัวช่วย ในการ ในการสอน โดยในขั้นตอนการสอน เรื่องการผันวรรณยุกต์ จะเป็นการสอนให้นักเรียน ผ่านวรรณยุกต์ ให้ตรงตามแต่อย่างอักษรสามหมู่ โดยให้นักเรียน ฝึกอ่านฝึกเขียนจนคล่องและเข้าใจวิธีการ ผันวรรณยุกต์ได้อย่างถูกต้อง

ขั้นที่ 4 ฝึกอ่านเขียน เรียนรู้ไวยากรณ์

ในขั้นตอนนี้จะเป็นขั้นตอนที่นักเรียนได้ฝึกเขียนคำ โดยคุณครูจะให้นักเรียนอ่านเรื่องสั้นในชุดแบบฝึก หรือหนังสืออื่นๆ และให้นักเรียนเขียนตามคำบอก จากเรื่องที่อ่าน และตอบคำถามจากเรื่องที่อ่านโดยการเขียนตอบ ในการแต่งประโยคครูให้นักเรียนฝึกอ่านคำในบัญชีคำศัพท์ของชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 และหนังสือวิชาภาษาไทย โดยให้ฝึกเขียนตามคำบอกลงในสมุดวันละสิบคำ และแก้คำผิด เพื่อให้นักเรียนจดจำคำนั้นได้แม่นยำ และนำคำสนใจมา แต่งเป็นประโยคและนำประโยคที่เรียนแต่งได้ไปฝึกอ่านกับผู้ปกครองและอ่านให้ครูฟังที่ โรงเรียนทุกวัน

ขั้นที่ 5 ฝึกอ่านฝึกเขียนคำ ทำประโยค

ในขั้นตอนนี้จะเป็นขั้นตอนสุดท้ายของกระบวนการเรียนรู้ 5 ขั้นตอน โดยคุณครูจะสอนเรื่องการแต่งประโยค โดย จะสอนตั้งแต่การใช้ ประธานกรรมกรรม องค์ประกอบของประโยคให้กับนักเรียนเพื่อให้นักเรียนมีความรู้เรื่องการ แต่งประโยคก่อนจะให้เรียนได้ทดลองแต่งประโยคจริง ในการแต่งประโยคครูให้นักเรียนฝึก

อ่านคำในบัญชีคำศัพท์ของชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 และหนังสือวิชาภาษาไทย โดยให้เลือกคำที่สนใจในชุดแบบฝึกมาแต่งเป็นประโยคและนำประโยคที่เรียนแต่งได้ไปฝึกอ่าน และมีการเขียนเรื่องจากภาพตามจินตนาการ เพื่อให้นักเรียนได้ฝึกทักษะการเขียน

ชุดแบบฝึกทักษะ เพื่อส่งเสริม/แก้ปัญหา การอ่านเขียน โดยใช้ชุดฝึกทักษะอ่านออกเขียนได้ 5 ขั้นตอน ดังนี้

ชุดฝึกทักษะอ่านออกเขียนได้ 5 ขั้นตอน

11. โครงสร้างและองค์ประกอบสื่อการเรียนรู้ของนวัตกรรม

12. ผลที่คาดว่าจะได้รับ

- 1) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 เกิดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะ พัฒนาความสามารถด้านการอ่านของนักเรียน เพิ่มขึ้นร้อยละ 80
- 2) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 เกิดการเรียนรู้และพัฒนาความสามารถด้านการเขียนของนักเรียน เพิ่มขึ้นร้อยละ 80
- 3) ครู ได้พัฒนาความรู้ด้านการพัฒนาทักษะการอ่านเขียน ได้แนวทางในการพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 และแนวทางการพัฒนาคุณภาพของผู้เรียนให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในทักษะอื่น ๆ ต่อไป
- 4) นักเรียนมีเจตคติที่ดีในด้านการอ่านและการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 เพิ่มขึ้นร้อยละ 80

13. งบประมาณเงินอุดหนุนทั่วไปเพื่อพัฒนานวัตกรรมการศึกษา

แหล่งงบประมาณ สพฐ.จัดสรร จำนวนเงิน 5,000 บาท (ห้าพันบาทถ้วน)

ลำดับที่	รายการ	จำนวนที่ใช้	ราคา/หน่วย	จำนวนเงิน	หมายเหตุ
1	กระดาษ A4	2 กล่อง	750	1,500	
2	หมึกเครื่องพิมพ์	4 สี	230	920	
3	กระดาษสีทำปก	1 รีม	150	150	
4	วัสดุจัดทำสื่อ	-	2,430	2,430	

รวมทั้งสิ้น (ห้าพันบาทถ้วน)	5,000	
-----------------------------	-------	--

14. การประเมินผล

ที่	วัตถุประสงค์	วิธีการประเมิน	เครื่องมือ
1	นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 เกิดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะ พัฒนาความสามารถด้านการอ่านของนักเรียน เพิ่มขึ้นร้อยละ 80	- ทดสอบประเมินผลด้านการอ่าน - การถาม-ตอบ	- แบบทดสอบการอ่าน
2	นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 เกิดการเรียนรู้และพัฒนาความสามารถด้านการเขียนของนักเรียน เพิ่มขึ้นร้อยละ 80	- ทดสอบประเมินผลด้านการเขียน	- แบบทดสอบการเขียน
3	ครูได้พัฒนาความรู้ด้านการพัฒนาทักษะการอ่านเขียน ได้แนวทางในการพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนของนักเรียน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 และแนวทางการพัฒนาคุณภาพของผู้เรียนให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในทักษะอื่น ๆ ต่อไป	- แบบประเมินชุดแบบฝึก - แบบประเมินโครงการ	- แบบสอบถาม - แบบประเมินความพึงพอใจ - แบบสัมภาษณ์
4	นักเรียนมีเจตคติที่ดีในด้านการอ่านและการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 เพิ่มขึ้นร้อยละ 80	- แบบประเมินความพึงพอใจ - การสัมภาษณ์	- แบบสอบถาม - แบบประเมินความพึงพอใจ - แบบสัมภาษณ์

